

Jus Canonicum Practice Explicatum, Seu Decisiones Casuum

Ad Singulos Decretalium Gregorii Papæ IX. Titulos, & ad consuetum
Referendi modum accommodatæ. Opus Novum

Complectens alteram Decretalium medietatem, videlicet nonaginta duos
Titulos, à Titulo XX. libri III. de Feudis usque ad finem

Pichler, Vitus

Ingolstadii, 1734

Quæstio V. An ex eo, quòd Parochus fuerit extra parochiam suam, dum
coram eo Paris & Helena contrahebant, Matrimonium reddatur
clandestinum?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62204)

tis verbis ait *l. 209. cit.* Ad 2. Non attenditur, quod fit casualiter & incidenter, respectu eorum, qui casualiter & præter vel contra intentionem aliquid faciunt, vel fit aliunde, esto; attenditur tamen respectu illius, qui, quod respectu ipsius fit casualiter vel incidenter, debet esse testis; quia etiam casualiter præsentis possunt satis intelligere, quid agatur, vel actum sit. Dein illæ duæ leges, si ritè inspiciantur, nihil faciunt ad rem, & sunt extra rhombum. Ad 3. *N. min.* nam Tridentinum nec verbulò indicat, testes Matrimoniales debere esse rogatos, & declarationes aliæ *Cardd.* apud *Reiffenstuel b. r. n. 108. in fin.* dicunt, Parochum esse *adhibitum*, utique formaliter & sufficienter, *etiamsi ex alia causa vocatus sit, vel invitus & compulsus adsit.* Et per has declarationes explicantur

illæ, quas afferunt *Boslius & Pontius*, quæ insuper ex eo etiam vim non habent, quòd non essent comprehensivæ, sed extensivæ Tridentini ultra illius verba, si requirerent testes vel Parochum prius rogatos. Ad *Confirmationem N. Couf.* quia de Testamentis est in Jure clare expressum, quòd testes debeant esse rogati: de Matrimonio nihil reperitur expressum: Jura autem irritantia testimonium sunt odiosa, consequenter non extendenda à casu expresso ad non expressum, à Testamento ad Matrimonia, præsertim cum ratio & intentio Jurium quoad Testamenta & Matrimonia quoad hoc sit dispar ac diversa ut consideranti patebit.

✻ ○ ✻

QUÆSTIO V.

An ex eo, quòd Parochus fuerit extra suam parochiam, dum coram eo Paris & Helena contraherent, Matrimonium reddatur clandestinum & nulum?

AF-

Afirmant Navar. Conf. 52. ad tit. de Sponsal. item Conf. 4. & 14. ad tit. de despons. Impub. Basil. Pontius l. 5. de Matrim. c. 6. n. 4. ex duplici capite. 1. quòd jurisdictio Parochi seu non extendat ultra fines suæ parochiæ. per c. fin. de constit. in 6. 2. quòd, si extra suam parochiam sui parochiani Matrimonio posset assistere, etiam deberet posse extra illam sponsis benedictionem nuptialem impertiri absque facultate Parochi illius loci, ubi fit assistentia; sed hoc non potest Parochus extra fines suæ parochiæ; ergo nec illud.

Verùm tam levia hæc sunt, ut sine ulla hæsitacione amplectar negativam cum communissima aliorum. Ratio fundamentalis sumitur ex Tridentino, quod plus non requirit, quàm Parochum proprium saltem unius ex contrahentibus Matrimonium, nec facit ullam mentionem loci, in quo inicitur Matrimonium, an intra vel extra fines parochiæ Parochi proprii: quod ergo lex & littera non cantat, nec nos contare debemus, ut habet communis axioma apud Juristas. *Confirmatur*: Parochus validè suos Parochianos absolvit à peccatis extra fines suæ parochiæ, imò & diocesis: ergo à fortiori etiam validè assistit, seu voluntariè seu coactè & invitus, suorum parochianorum Matrimonij extra suam parochiam, etiam sine licentia Parochi loci; quia in-

partiri absolutionem à peccatis est actus jurisdictionis saltem voluntariæ, non verò assistere Matrimonij.

Primum Adversæ Partis argumentum malè supponit, assistentiam Matrimoniam esse actum jurisdictionis; certum enim est, non esse actum jurisdictionis contentiosæ, de quo intelligendum est c. fin. cit. si autem foret actus jurisdictionis voluntariæ, etiam extra territorium & propriam parochiam exerceri valide posset. l. 2. ff. de off. Pro Conf. sicut dari potest absolutio Sacramentalis. Dein assistentia Matrimonialis nec est actus jurisdictionis voluntariæ, sed solum actus testis qualificati, nempe qualitate parochiali præditi. Perez de Matrim. disp. 40. sect. 2. n. 7. alijque passim. Alterum argumentum ideo non stringit, partim quia ex eo, quòd sine licentia Parochi loci non possit benedicere nuptias, non sequitur, nec assistere illum posse Matrimonio, quia non datur necessaria connexio inter assistentiam & benedictionem nuptialem, partim quia etiam benedictio sine consensu parochi loci data foret valida, consequenter à fortiori & assistentia. Id concedo cum Pirhing b. t. n. 26. & alijs, quòd Parochus proprius solennitè ac voluntariè assistens in aliena parochia Matrimonij suorum parochianorum, aut benedicens sponis, sine li-

licentia Parochi loci agat illicitè, & peccet probabiliter graviter; actus tamen foret validus. Interim nos- ter Parochus nec solemner, nec voluntariè adstitit sui parochiani Pa- ridis Matrimonio, nec sponsis bene- dixit, adeoque nec ulla ratione pec-

cavit, quamvis gravissimè peccaverit Paris cum Helena, & gravibus pe- nis se fecerit obno- xium.

✽ (o) ✽

TITULUS IV.

De Sponfa duorum.

DECISIO CXXVII.

De Sponso duarum, neutram ta- men volente in Uxorem ac- cipere,

SPECIES FACTI.

LUdovicus post absoluta in- genti honore Studia paren- tum ope & opibus ad pin- guem & honorificam spar-

tam promotus totum se dederat amoribus, ac inter tot selectas no- bilitate & forma præstantes puellas quas sua affabilitate haud parum in